

Γιώργος Δουατζής: «Ο ποιητής μας θυμίζει την αβάσταχτη πληγή της αξιοπρέπειας»

Από Γιώργος Κιούσης - Απρίλιος 24, 2017

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΙΟΥΣΗ

“Δεν μπορώ να κατανοήσω πώς μπορεί ένας ποιητής να μην εμπνέεται

από το συλλογικό όνειρο, να μην υπηρετεί – πέραν του εαυτού του – την κοινωνία

και τον άνθρωπο”.

Ο Γιώργος Δουατζής γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Έχει εκδώσει πολλά βιβλία, τα περισσότερα ποιητικά, μεταξύ των οποίων, μυθιστορήματα, δοκίμια, διηγήματα και θεατρικά έργα. Έργα του ή μέρος αυτών, έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά, ρωσικά, γερμανικά, σλοβακικά. Επαγγελματικά εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε μεγάλες εφημερίδες, περιοδικά και σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικού σταθμούς. Τελευταίο βιβλίο του, *Ο Μουσουργός*, από τις εκδόσεις *Στίξις*.

–Ο Μουσουργός είναι το εικοστό πέμπτο βιβλίο σας. Δυο λόγια γι’ αυτό;

–Ο *Μουσουργός* είναι το δεύτερο βιβλίο των νεότευκτων εκδόσεων *Στίξις*. Είναι μία νουβέλα που πραγματεύεται την ανάγκη του κεντρικού ήρωα για καλλιτεχνική έκφραση, ο οποίος κρύβει μέσα του τη φλόγα της μουσικής δημιουργίας, φλόγα που επανέρχεται στην επιφάνεια με καταλυτικό τρόπο σε ώριμη πια ηλικία. Ο ήρωας είναι χρηματοοικονομικός σύμβουλος την ημέρα και δεν γνωρίζει κανείς ότι τις νύχτες και τις αργίες από τη δουλειά του συνθέτει κλασική μουσική. Μετά από περιπέτειες της υγείας του, τρικυμιώδεις ψυχολογικές καταστάσεις και σειρά διλημάτων για την αποκάλυψη ή μη της κρυφής ιδιότητάς του, βλέπει το έργο

του να γίνεται ερήμην του ευρέως γνωστό στις μεγαλύτερες μουσικές σκηνές της Ευρώπης, ενώ κανείς δεν γνωρίζει ότι τα έργα είναι δικά του. Από κει και πέρα τα διλήμματά του είναι μεγάλα. Κυρίαρχο στοιχείο η επιθυμία εκπλήρωσης και η πρόσκαιρη ματαίωση των ονείρων του. Με λίγα λόγια, η τέχνη ως ουσία ζωής αντιπαλεύει τη στυγνή καθημερινότητα και το κέρδος. Η καταδίκη και ο θάνατος της ματαιοδοξίας, είναι αυτοσκοπός του και αποτελεί το πετρωμένο του.

-Σας γνωρίζουμε κυρίως ως ποιητή. Πώς και ασχοληθήκατε πάλι με την πεζογραφία;

-Ο Μουσουργός είναι το τρίτο πεζογραφικό μου βιβλίο μετά το *Μη φεύγετε κύριε Ευχέτη*, που ευελπιστώ να επανεκδοθεί το φθινόπωρο και συλλογή διηγημάτων *Η άλλη λέξη*, που μέρος της θα δούμε να ανεβαίνει στη θεατρική σκηνή, περί το τέλος Μαΐου.

-Που θα έχουμε την ευκαιρία να το δούμε;

-Στον θεατρικό πολυχώρο *Αλεξάνδρεια* σε σκηνοθεσία Νίκου Γκεσούλη, με τους έξοχους ηθοποιούς Βασίλη Βλάχο και Θοδωρή Προκοπίου, εικαστική παρέμβαση του ζωγράφου Μιχάλη Αμάραντου και μουσική του Γιώργου Βαρσαμάκη.

-Ετοιμάζετε κάτι άλλο αυτόν τον καιρό;

-Την έκδοση, για το φθινόπωρο, της σειράς ποιητικών δοκιμίων *Τα Κάτοπτρα* από τις εκδόσεις *Στίξις* που είναι το νέο εκδοτικό μου σπίτι. Εκεί, θα γίνουν και επανεδκώσεις έργων μου που δεν κυκλοφορούν στην αγορά. Περιμένω επίσης το ανέβασμα του θεατρικού μου έργου *Ο κύριος Μαραμένος*, επίσης το ερχόμενο φθινόπωρο, από τον σκηνοθέτη Γιάννη Φαλκώνη με πρωταγωνιστή τον ηθοποιό Βαγγέλη Στρατηγάκο.

-Πέρασαν κιόλας σαράντα χρόνια από το πρώτο σας βιβλίο που εκδόθηκε το 1976...

-Κι εγώ δεν κατάλαβα πώς πέρασαν τόσα χρόνια. Βλέπετε η δημοσιογραφία και η Ποίηση δεν σε αφήνουν να συνειδητοποιήσεις τον χρόνο...

-Πώς συμβάδισαν σε σας δημοσιογραφία και Ποίηση;

-Η δημοσιογραφία με πλούτισε με εμπειρίες, μου έδειξε τις πολλές εκφάνσεις της ζωής και της σκληρής καθημερινότητας και μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω σημαντικούς ανθρώπους. Όλα αυτά με τροφοδότησαν με υλικό που προσπάθησα να μεταπλάσω σε ποιητική γραφή. Βεβαίως έκανα το λάθος -όπως κρίνω εκ των υστέρων- να μην εκδίδω βιβλία όσο ήμουν στη δημοσιότητα ιδίως λόγω τηλεόρασης, για να μην εκληφθεί ότι εκμεταλλεύομαι την δημοφιλία που είχα για να προβάλλω το ποιητικό μου έργο. Γι' αυτό και συσσωρεύτηκαν πολλά χειρόγραφα κατά την περίοδο που ασκούσα το δημοσιογραφικό επάγγελμα.

-Έχει λόγο ύπαρξης σήμερα ο ποιητής;

-Σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή είναι παραπάνω από αναγκαίος. Είναι το άλλοθι των βαρβάρων. Μας θυμίζει ότι είμαστε άνθρωποι. Μας θυμίζει την αβάσταχτη πληγή της αξιοπρέπειας του πολίτη. Τι λέτε τον χρειαζόμαστε;